

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

sistit cuius earum diuisioni: nam si aliqua ei auferatur necessaria ad ipsius
 conseruationem, statim mouetur; si uero ex alijs, manet mancus, & imperfe-
 ctus: ita charitas, quæ est animæ uita: summè optat unionem actuum suo-
 rum circa res omnes, quas uult diligere; resistit autè cuicumque earum diui-
 sioni. Si n. diuidatur: aut omnino perdit, aut remanet manca & imperfecta. Et
 ex his cognoscitur ac distinguitur charitas uera à falsa, & perfecta ab imper-
 fecta: falsa enim & imperfecta admittit & adiuuenit multas diuisiones, qui-
 bus ueram & perfectam impugnat. Eam in modum, quo duæ illæ mulieres
 (ut Sanctus Augustinus ad hoc propositum perpendit) contendebant cor-
 ram Rege Salomone circa infantem, cuius earum ille esset. cumque neutra
 sufficientem probationem haberet, iussit Salomon diuidi infantem: & quæ
 uera erat mater respondit: *obsecro date illi infantem uiuum, & nolite interficere
 eum*; sed, quæ uerè non erat mater, dicebat: *nec mihi, nec tibi sit, sed diuidatur.*
 & Rex Salomon ex eius responso, quæ cupiebat infantem uiuere, iudicauit
 tam esse ueram matrem. Et ex eodem indicio cognoscitur uera charitas,
 quæ cupit filium suum, amorem scilicet Diuinum, non diuidi, ne moriatur:
 falsa uero charitas, quæ est propria uoluntas, sub larua uirtutis uult illum di-
 uidi: dicitque neque amemus quicquid Deus iubet; neque tamen amorem
 eius prætermittamus in omnibus, sed diuidatur: & ego partem uiam mihi
 accipiam, tu alteram tibi accipe. Sed hac diuisione amor Diuinus iugulatur
 quia diuisus non potest uiuere: & qui filium occidit, etiam matrem necat.
 Charitas enim est uirtus supernaturalis & indiuisibilis: quam quodlibet
 mortale peccatum totam extinguit, & unionem aufert animæ cum Deo.
 Juxta illud Isaia: *iniquitates uestra diuiserunt inter uos & Deum uestrum*, &
 Oleas dixit: *diuisum est cor eorum: nunc interibunt*. Non enim potest uita gra-
 tiæ, & charitatis conseruari in corde contrarijs affectibus contra Dei iussa
 diuiso. Ex quo fit, ut quæcunque amicitia & unio inter peccatores & iustos
 non fit ex parte peccatorum amicitia, nec supernaturalis unio charitatis;
 sed coniunctio quædam humana: & ex hac parte est minus firma: licet gene-
 rali nomine uocari possit unio fraterna, similis ei quam efficit charitas.

§. I.

PRÆDICTA intelligentur melius, si referamus diuisiones, quas falsa
 charitas facere contendit. *Prima* diuisio est, qua diuidit amorem Dei ab
 amore proximi; iactans se, quod amet quidè Deum, & cultu ei debito eum ve-
 neretur: sed non uult amare proximum, quem potius persequitur. *Quæ* di-
 uisione etiam Dei amorem extinguit, nam (ut S. Ioannes dixit) *si quis dixe-
 rit: quoniam diligo Deum; & fratrem suum oderit: mendax est: Qui enim non diligit
 fratrem suum, quem uidet, Deum, quem non uidet, quomodo potest diligere? Et hoc*

Ser 200 de
tempore.

3. Reg. 3. 26

h. 1. ai. 9. 1.
i. Ose 10. 2.1. Ioan. 4.
20.

m. 17-

mandatum habemus à Deo: ut qui diligit Deum, diligit & fratrem suum: Cuius rigitur amoris præceptum diuidat, non diligens proximum: nec Deum diligit vero amore, quem idem præceptum iubet. Quare citò diuidet, quod superest de amore Dei: amabit enim, & honorabit Deum, cum aliqua beneficia ab eo acceperit, sed amare desinet, quando iste mittet aduersa.

2. *ALIAS falsa charitas diuidit amorem proximorum: amando quidem amicos, sed odio habendo inimicos. Quemadmodum faciebant Pharisæi, quorum diuisionem reprobauit Saluator in Euangelio, dicens, ut omnes diligamus sicut Pater noster cælestis, qui non diuidit lucem & pluiam, ut Sol oriatur super bonos, non autem super malos, & pluuia descendat super iustos, & non super peccatores: sed omnibus hæc beneficia præstat dans eis hæc sui amoris indicia: Ita & vos non debetis diuidere vestras orationes, & salutationes & reliqua bona communia dando ea amicis, & excludendo inimicos, b Si enim, inquit, diligitis eos, qui vos diligunt: quã mercedem habebitis in cælo: nam & Publicani hoc faciunt, diuidentes amorem proximorum, prout sibi commodum est. Sit itaque amor noster plenus, adeoque vniuersalis: ut omnes complectatur, etiam inimicos: in eum modum, quo id supra declarauimus.*

3. *TERTIA diuisio, quam falsa charitas efficit, est inter ipsosmet amicos & fratres: fingens in eis falsas rationes inimicitia, propter quas eos odio habet: & ita efficit inter illos discordiam, Quæ duplex est: quædam vniuersalior, qua lædit, imò destruit vnionem & pacem communitatis, altera est magis particularis, qua destruit vnionem cum vno vel altero eius communitatis. Prima proculdubio perniciosior est, & vocatur schisma, aut seditio: quarum differentia, ut ait S. Thomas, consistit in eo: quod schisma læcerat spiritualement Ecclesiæ vnionem; tam illam, quam ipsa membra inter se habent, quam cum capite suo: hoc est Christi Domini nostri vicario in terris. Et suo modo etiam in Religione inuenitur schisma, cum spiritualis vnio, quæ in ea est, dissoluitur: Seditio autem conturbet communitatem, & factiones in ea excitet, ita ut etiam ad manus veniatur, aut alia graua damna oriantur. Et vtrumque hoc vitium oritur ex superbia & ambitione, cum pertinacia in proprio iudicio, & infernali quadam Furia ad vindictam sumendam; aut, quod intendit, obtinendum. Cum enim id non possint per media pacifica obtinere, clamant libertatem, & ita conculcant bonum totius communitatis, ut ipsi proprium obtineant. Nec aduertunt miseri homines, se per talem diuisionem, quantum in ipsis est, propriam suam matrem hoc est, Religionem destruere. Nã, ut Christus Dominus noster dicit: omne Regnum in seipsum diuisum desolabitur. Quod si vnus Dæmon non oppugnat alterum Dæmonem ne suum regnum desoletur: Dæmone peior est.*

b Mat. 5. 46

Trac. 1. c. 6.

1. 2. q. 29. a.

1. 2. q. 42. a.

1. ad 1.

Luc. 11. 17.

qui

qui diuidit regnum Ecclesiæ, & Religionis: cuius ipse est membrum: eam enim diuidere, est, velle destruere, quamuis id non obtinebit: quia Deus prodibit in eius defensionem; & ipse potius destruetur: manebit enim diuisus à corpore mystico, à quo eius vita dependebat. Hoc significabat mos ille Hebræorum, cum pactum aliquod, aut amicitiam mutuam inibant: diuidebant enim vitulum quendam in duas partes, & transibant per medium, quasi sibi imprecarentur: ita ego secer, & moriar sicut hic vitulus: si pactum hoc fregero, & amicitiam hanc rupero. Ac propterea dixit Deus per Ieremiam c viros, qui non obseruauerunt verba fœderis, quibus assensu sunt in conspectu meo, dabo quasi vitulum, quem conciderunt in duas partes, & transferant inter diuisiones eius: hoc est: ego eos diuidam inter suos hostes, vbi secebuntur & conturbabuntur. Et in sacrificio, quod paulò ante retulimus, Abrahami, ad confirmandum pactum, quod cum illo inibat Deus, facta diuisione animalium, d apparuit Libanus fumans, & lampas ignis transiens inter diuisiones illas, ad significandum (vt ait Sanctus Augustinus) horrendum supplicium, quod illaturus esset ijs, qui pactum illud violarent: diuidens eos in die iudicij à bonis; & proiciens ad furnum siue clibanum inferni. Hunc igitur in modum qui pactum inierunt cum Ecclesia Catholica, aut cum Religione: debent semper vniti cum illa esse, debitamque ei obedientiam & fidelitatem conseruare. Quam vnionem si diuiderint, & ipsi diuidentur & separabuntur à bonis diuisione quadam summè horrenda, quam nisi tempestiue resciant per veram pœnitentiam; non poterunt illam postea reparare. Meminerint Dathan & Abiron, eorumque complicitum: qui ambitione sua excitantes schisma & seditionem in populo, se ab alijs separauerunt: & e terra aperiens os suum deuorauit illos; sed & ignis egressus a Domino interfecit reliquos schismaticos.

NVL LVs tamen mirari debet, quòd Deus Dominus noster hæc schismata in Ecclesia sua, & in Religionibus permittat: illis enim probat, exercet, suosque electos perficit iuxta illud Apostoli ad Corinthios: *Consententibus vobis Ecclesiarum, audio scissuras esse inter vos, & ex parte credo, nam oportet: & hæreses esse, vt & qui probati sunt manifesti fuerint in vobis.* Hæreses autem hic vocat in genere omnia iudicia erronea & pertinacia iudicij proprij eorum, qui separant se à communi sensu Ecclesiæ; & causa sunt diuisionum, quæ in ea excitantur; quibus oppugnantur ceteri iusti ac Religiosi, seruantes & sequentes vnionem communitatis. Qui conqueruntur de eis, dicentes illud canticorum: *Filii matris mee pugnaverunt contra me.* qui autem filij sunt matris eius, nisi Ecclesiæ & Religionis eiusdem, qui degenerarunt à filijs patris celestis, & oppugnant bonos qui gloriantur se tales esse, & velle matris suæ vnionem conseruare? In quæ verba S. Bernardus ad suos Monachos sic lo-

c Ier. 34. 18.

d Gen. 15. 17
Lib. 16. de
ciuit. 6. 24.

c Num. 16. 32.

1. Cor. 11. 18

g Cant. 1. 6.

h. Isa. 132. 1.

quitur. Longe quæso à vobis facite semper horam abominabile & detestabile malum: vos qui experti estis & quotidie experimini, h *quàm bonum sit, & quàm iucundum habere fratres in unum*: si tamen in vnum, & non in scandalum. Alioquin nec iucundum planè: nec bonum; sed pessimum ac molestissimum. Væ autem homini illi, per quem vnitatis vinculum, iucundū turbatur. Iudicium profectò portabit, quicumque est ille. Ante mihi contingat mori, quàm audire in vobis quempiam iustè clamitantem: Filij matris mee pugnauerunt contra me. Nonne præsentis congregationis tanquam vnitas matris filij omnes vos estis: singuli alterutrum fratres? Quid ergo à fortis vos conturbare, aut contristare possit: si intus bene estis, & fraterna pace gaudetis?

1. Pet. 3. 13.

k. 1. Co. 12. 31.

Denique i *quis vobis nocere poterit* (inquit) *si boni amulatores fueritis*. Quamobrem *amulamini charismata meliora*. vt bonos vos probetis amulatores: charisma peroptimum charitas est. Hoc igitur est, quod dico, Pax vobis à vobis sit: & omne, quod extrinsecus minari videtur: non terret: quia non nocet. Nam è contrario, quicquid foris blandiri apparet, nulla est profectò consolatio: si intus (quod absit) seminarium discordiæ germinauerit. Proinde, dilectissimi, pacem habete ad vos, & nolite lædere inimicem. Non factò, non verbo, non signo qualicumque: & ne quis fortè exacerbatus & preoccupatus à puſillanimitate Spiritûs, & tempestate, Deum interpellare cogatur aduersus eos, qui se læserint, aut contristauerint, & prorumpere in verbum graue contingat: *filij matris mee pugnauerunt contra me*. Sic enim peccantes in fratrem, in Christum peccaretis, qui ait: *Quod vni ex minimis meis fecistis mihi fecistis*: contra quem nimirum Christus anxie clamat de pectore fratris tui, quem contristasti: *filius* (inquiens) *matris mee pugnat contra me*; & qui simul mecum dulces capiebat cibos repleuit me amaritudine. Hac Sanctus Bernardus: qui ad eò vnionem communitatis commendat, vt suadeat, ex ea omnino dimitti eius turbatorem: nisi, post admonitionem & correptionem, sese emendet. Nam melius inquit est vt pereat vnus, quàm vnitas, quæ est bonum omnibus commune. Et quoniam communitatis discordia inchoari solet à discordia particularium: quisque quantum in se est, studere debet huius vnionis conseruationi; & peccata omnia fugere, quæ illam dissoluant: de quibus paulò post agemus. Neque contentus esse debet Religiosus, quòd non det alijs culpabilem pacis amittendæ occasionem, sed etiam cum talis ipsi ab alijs data fuerit. Tu (inquit S. Bernardus) accepta fortè iniuria (quod quidem interdum non accidere in his Conuentibus difficile est) non coartino more sæcularis alicuius obliqua referre fratrem repositione festines: sed neque sub specie quasi corripiendi, verbo acuto transigere audeas: sed patienter eum tolerare, vt ibi commotio tua maturatur, vbi oritur, vt dicere possis cum Propheta: *turbatus sum & non sum locutus*.

Mat. 25. 40.

Epist. 103.

Sermo. supra.

Mat. 25. 40. *filij matris mee pugnauerunt contra me*. Sic enim peccantes in fratrem, in Christum peccaretis, qui ait: *Quod vni ex minimis meis fecistis mihi fecistis*: contra quem nimirum Christus anxie clamat de pectore fratris tui, quem contristasti: *filius* (inquiens) *matris mee pugnat contra me*; & qui simul mecum dulces capiebat cibos repleuit me amaritudine. Hac Sanctus Bernardus: qui ad eò vnionem communitatis commendat, vt suadeat, ex ea omnino dimitti eius turbatorem: nisi, post admonitionem & correptionem, sese emendet. Nam melius inquit est vt pereat vnus, quàm vnitas, quæ est bonum omnibus commune. Et quoniam communitatis discordia inchoari solet à discordia particularium: quisque quantum in se est, studere debet huius vnionis conseruationi; & peccata omnia fugere, quæ illam dissoluant: de quibus paulò post agemus. Neque contentus esse debet Religiosus, quòd non det alijs culpabilem pacis amittendæ occasionem, sed etiam cum talis ipsi ab alijs data fuerit. Tu (inquit S. Bernardus) accepta fortè iniuria (quod quidem interdum non accidere in his Conuentibus difficile est) non coartino more sæcularis alicuius obliqua referre fratrem repositione festines: sed neque sub specie quasi corripiendi, verbo acuto transigere audeas: sed patienter eum tolerare, vt ibi commotio tua maturatur, vbi oritur, vt dicere possis cum Propheta: *turbatus sum & non sum locutus*.